

„Ме чуите, китени сватови!
Фжрлите що ви се дарувале,
Ак' сакате живи д' откините!“
А що бѣше Кралевике Марко!
Юнакъ бѣше, ама съ уплаши,
Оти бѣше страшна Халетина.
Първо Марко дарба изфжрлило,
А по него Янкула Войвода,
'си-те биле дарой изфжрлени,
Даръ фжрлиле, 'си-те разбегнале.
Сосъ нихъ бега Темишвара Гюро;
Одъ страхови Гюро заборавилъ,
От' ималъ назатъ млада невѣста.
Самъ остана дете Голомеше,
Самъ остана со млада невѣста.
Тога веле цѣрна Арапина:
„Фжрли, дете, що те дарувале,
Ако сакашъ живо да останишъ!“
Изговоре дете Голомеше:
„Кахпе еденъ, цѣрна Арапина!
А на мене нищо не дадова,
Дадоха ми млада-та невѣста,
Да ж чувамъ отъ лошо по пжтове;
Глава давамъ, невѣста не давамъ.“
Изговоре цѣрна Арапина:
„Дап, дете, млада-та невѣста!
Ако плюнамъ сѣтъ *) ке те удавамъ,
Ако дунамъ сѣтъ ке те отнесамъ,
Сабя немамъ кжрвца да натопамъ,
Ако зинамъ, дете, ке те голтнамъ.“
Изговоре дете Голомеше:
„Давранъ кахпе, цѣрна Арапина!
Давранъ, кахпе, да съ обидиме!
Да видиме кой отъ насъ поюнакъ,
Кого майка повике довила,
Кого сестра повике люляла!“
Изчека го дете Голомеше,
Дур' Арапинъ коня да прифати.
Прифатило коня дебелаго

*) 'Си-отъ, сички-отъ.